

EL SETRILL

El «jo crec»

Tots ens hem fixat que en la major part de les Eucaristies dels diumenges i dies festius recitem el «credo». Seria potser més adient de parlar d'una proclamació del Credo. Els participants, dempeus, comencem amb una professió personal: crec (jo crec). És una manera d'implicar-se, d'adherir-se, de comprometre's. Encara que sigui una proclamació comunitària, la fe és una relació, un compromís d'una persona. Utilitzant la primera persona del singular, cadascú s'adreça a

tots els altres com per dir-los: aquesta fe és la meva, tot i que la proclamem plegats, perquè junts la compartim i és ella la que crea comunió.

Segurament no hi pensem sovint. La fe és personal, però es proclama en comunitat; no és una invenció individual, sinó que expressa la fe de l'Església. En aquest sentit, allò que expressem en el «credo» es un signe de reconeixença i d'identitat. Diem, doncs, allò que ens identifica i que marca per a cadascú una voca-

ció: respondre a la crida de Déu essent seguidors de Jesús de Natzaret.

Proclamant el «credo», l'assemblea, i cada membre, renova, naturalment, la fe del baptisme, cosa que hauria d'ésser significatiu i comprometedor. La vida cristiana no és altra cosa que viure en coherència amb el baptisme.

Josep Alexandre Baró Ania

Delegat de Mitjans de
Comunicació Social del bisbat de Lleida